

L'Església pot vendre les seves propietats a qualsevol preu?

Dij, 29/10/2020 per Catalunya Religió

(Ignasi Escudero -CR) El debat sobre si l'Església pot vendre les seves propietats a qualsevol comprador està més viu que mai després del desallotjament de la Casa Buenos Aires al barri barceloní de Vallvidrera.

L'edifici era propietat des de 1960 de la Congregació de la Missió, coneguda popularment com els pares paüls. Fins fa uns mesos, quan van vendre-la a l'empresa London Private Company SL per un valor aproximat de 3 milions d'euros, per fer-hi un hotel.

El mes de març del 2019 un nombrós grup de persones va ocupar l'edifici i des d'aleshores ha acollit diverses activitats socials. Les autoritats policials han desallotjat els ocupants de l'immoble aquest dimecres, després d'un primer intent fallit fa unes setmanes. I han denunciat que "portava 7 anys buit" abans de la seva obertura amb finalitats socials.

Com pot vendre l'Església el seu patrimoni?

Les institucions eclesials necessiten l'aprovació de la Congregació Vaticana per als Instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica -com els pares paüls- per dur a terme la venda del seu patrimoni, sempre aquesta que superi els 1,5 milions d'euros. El procediment ve donat perquè aquest tipus de vendes es consideren una "alienació de béns eclesials". És a dir, la pèrdua del patrimoni de l'Església, i ha d'estar justificat.

"En la sol·licitud adreçada a la cúria, que pot trigar entre 3 i 6 mesos a resoldre's, el venedor ha de fer-hi constar l'objecte que vol vendre, per quin valor, les motivacions de la venda i què farà amb aquells diners", explica **Josep Maria Canet**, assistent d'economia i recursos de l'Escola a Pia a Catalunya.

Canet diu que “els bisbats tenen un dret de compra dels immobles”. Les diòcesis han de fer una oferta a “preu de mercat” i tenen la primera opció de compra. En cas que no estiguin interessades en obtenir l’edifici, aquest passa als criteris de lliure mercat i pot ser venut al que es consideri millor comprador.

“Generalment el Vaticà dona llum verda a aquestes operacions”, afirma, tot i que en alguns casos pot plantejar preguntes, si hi ha qüestions que no queden clares.

Orientacions vaticanes

El Vaticà va emetre l’any 2018 un document de referència en la gestió econòmica dels instituts religiosos titulat [‘Economia al servei del carisma i de la missió’](#).

L’escrit planteja recomanacions per a les congregacions i ordes religiosos, partint de la premissa que la venda de patrimoni ha de ser el darrer recurs i, a ser possible, s’ha de traspasar un altre institut religiós per evitar la pèrdua de patrimoni eclesial.

Al llarg de les més de 140 pàgines, el text recomana “rebutjar les propostes que no resultin coherents amb els valors propis dels Instituts” i nega l’autorització de vendes destinades a “cobrir les necessitats financeres immediates sense avaluar prèviament les causes”.

Seguint els principis de l’exhortació apostòlica [‘Evangelii Gaudium’](#), el document recorda a moviments i comunitats que “estan cridats a col·laborar per contribuir a sanar les ferides produïdes per una mentalitat globalitzada, que posa el consum al centre, oblidant a Déu i els valors essencials de l’existència”.

Ordes i congregacions

Els criteris per al traspàs patrimonial compten amb algunes diferències entre ordes i congregacions religioses.

En el cas de les segones, la venda del patrimoni ha d’estar autoritzada prèviament pel bisbat en què se situa l’immoble. El bisbe, doncs, ha de declarar la seva conformitat amb la venda abans de seguir el procediment i demanar l’autorització al Vaticà. Seria el cas de l’operació que ha afectat la casa de Vallvidrera.

Les ordes religioses, per la seva banda, només han de comunicar l’intercanvi al bisbat que afegeix el seu punt de vista en el dossier que anirà a les oficines vaticanes.

Roma té la darrera paraula en la gestió patrimonial a tot el món. La vida religiosa a Europa, més envellida de mitjana que a la resta de continents, és la que ha vist en els darrers anys un major nombre d’intercanvis. S’expliquen per la manca de vocacions i la falta d’ús d’alguns espais que, temps enrere, havien servit de residències o convents.